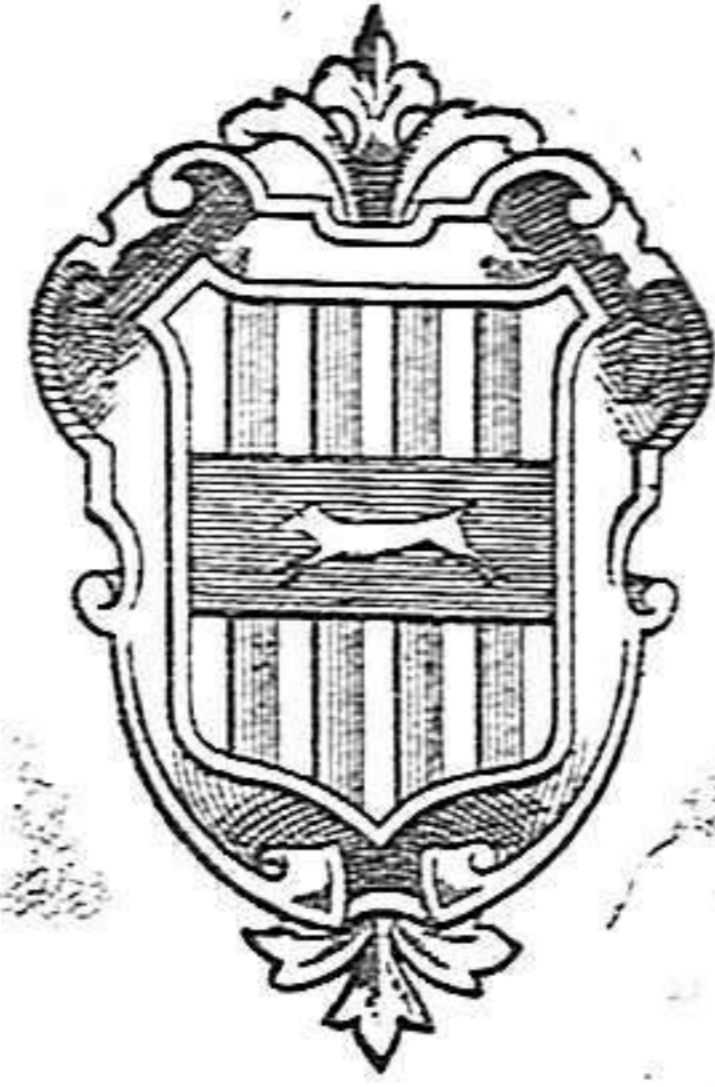

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.--INCA.

Amy IV

SETMANARI POPULAR
INCA 13 DE ABRIL DE 1918

Núm. 171

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

ELS PROBLEMAS MORAIS DE PASSADA LA GUERRA

(Intenció general per el mes d'April beneida per Sa Santedat)

DESPRÉS de la fadiga i agotament de la gran lluita inaudita, sembla que comença de preocupar els enteniments, la previsió de les necessitats que forçosament han de seguir feta la pau que ja s'obria pròxima. Tant els països neutrals com, sobretot, a les nacions en guerra, aquesta prudent previsió de les futures necessitats, posa en activitat febrils els polítics i economistes que ja fan bandera de son programa la solució per ells proposada als vinents problemes de passat el paorós conflicte. Mes, per dissort, gairebé totes les dites preocupacions s'esmercen cercant la millor manera de resoldre només els problemes purament materials, sense adonar-se que aquets són una fatal derivació dels problemes morals que com a causa productiva els precediren. Per això cal ben orientat aquets intents de renovellament, enfocant-los de dret i primàriament cap a la solució satisfactòria dels problemes d'ordre moral.

Un dels remeis que pot servir òptimament a això, tant en uns flocs com en altres, és una intensa, acció religiosa, sobretot, allà on aquesta havia vingut considerablement afeblida o rasament bandejada per satanisme follament destructor. La acció religiosa és, de totes les activitats, la més indispensable i la més profunda. És, només, la religió la que pot imposar a la consciència moral un precepte imperatiu i absolut; la que dona a l'ànima humana, no solament la consciència certa del precepte, sinó la força interior per complir-lo sempre i sencerament, essent ella només la que en garanteix la execució amb la perspectiva de les eficacíssimes sancions ultraterrenals i la que imposa a la consciència, amb la obligació de vèncer's, arrepenir-se i acusar-se, el mitjà sobrenatural de assegurar-se desseguida en la pràctica més real del dever.

A més d'aquesta imprecindible i primordial acció religiosa, com a prevenció segura i guariment definitiu de tots els problemes morals de passada la guerra, cal acompanyar-se d'una acció social virgòrosa i ferma que, ordenada a la mateixa finalitat, pugui atènyer llocs i situacions on

podria ser difícil o circumstancialment tardant en resultats la mateixa acció religiosa. És essencial, en això, crear un estat d'esperit favorable als bons costums privats i públics, una atmosfera d'estima i simpatia envers les famílies honrades i nombroses, una propensió seriosa en la opinió pública a judicar lloablement i a exaltar tota mena d'esforç que referent a això s'intenti i es realitzi; curant que a aquest moviment que s'ha d'impulsar amb l'exemple personal, amb la educació i la propaganda, hi ajudi també efectivament la acció legislativa i política amb una repressió implacable de totes les propagandes ignominioses que ofenen i destrueixen la moral pública; propagandes evidentment eficacíssimes i gairebé sempre impunes, com la pornografia, la intemperança el malfusianisme, etc. I aquesta acció legal i judicial ha de castigar, no tan solament els actes, sinó fins i tot la difusió dels escrits i doctrines. No val a invocar, amb els sofismes del vell lliberalisme, la llibertat absoluta de l'escriptor o del pensador; car es tracta cabalment dels més alts interesos com és el dret de la moral i de la veritat, o dient-ho amb un mot, es tracta del dret del mateix Déu.

I per difondre tot aquest amplíssim programa, ordenat a subvenir a les necessitats espirituals que cal preveure com a inevitables un cop passada la guerra, no cal dir la importància excepcional que té el procurar dur aquets intents tan saludables a la escola, perquè la generació que puja tingui coneguts i convenientment estimats aquets ideats de espiritual restauració. Bé es pot dir que, sortosament, tots els educadors avui en dia es fan una verdadera obligació de plantar i fer créixer, en els cors dòcils dels seus encomanats, les idees nobilíssimes de la honorabilitat personal, del treball, del patriotisme, del respecte mutual, de la compassió i caritat envers el desvalgut, etc; emperò massa sovint es dona el cas de créure compatibles aquestes saludables idees amb la total indiferència en matèries de religió, i fins prou vegades és rebutjada la ensenyança de la fe com perniciososa per a l'enfortiment moral de l'individu. I si és veritat que de vegades, pot donar-se el cas d'un home qui tingui, pel seu bon natural, la pràctica d'aquelles virtuts morals en la seva vida ordinària, difícilment aquelles po-

dran arribar a la heroicitat en un moment de la vida sense tenir la força miraculosa dels motius sobrenaturals que la religió inspira. Si amb l'indiferentisme religiós pot ser possible en alguns el normal compliment d'aquells preceptes, la pràctica d'una vida, no visiblement, sinó realment i profundament religiosa, l'assegurarà a tothom en les hores normals, i l'afermarà molt meritòriament les ocasions heroiques. Per xo convé de procurar en tot l'esforç possible, la confessionalitat de les escoles, si es vol que en les ànimes en elles formades sigui segura la realització constant d'aquelles virtuts cíviques i morals que, ja gairebé en totes, se'ls ensenyen i encomanen.

Es clar que tot aquest programa és ample i vastíssim; emperò sortosament la experiència de la gran guerra projecta damunt les errors i faltes passades una tràgica claretat. Molts son, a hores d'ara, els qui paguen ben cara la seva terca resistència a les veus de més amunt que, com un eternal ensenyament, el Senyor ha fet sentir tothora damunt els pobles de la terra, i, gràcia a Déu, una immensa munió de penedits retornen a les oblidades pràctiques. Mes, encara que això no fos, no seria debades la pregària, sinó cabalment més necessària si per cas. Doncs, ja que es pot preveure l'èxit proper dels nostres anhels, fem per manera que la segura confiança dongui a la nostra oració la ardor encesa que la farà més efectiva.

IVES DE LA BRIERE, S. J.
Traducció adaptada a "Lo Missatger."

Del «Missatger del S. C. de Jesús».

EL CANT DE L'ETZEQUEIADA

Pagesos, etzequellau
ara que la saba cova:
cada brot vell que tallau
fa tornar l'arbre més jove.

Etzequellau ben arreu
que el temps sembla fet aposta,
com més etzequellareu
més viva serà la brosta.

Esporgau l'humil brancó
i esporgau la branca fotta;

no hi val cimai ni plançó
en pic que la saba és morta...

L'arbre mal brancat està,
tallar verducs fa poc destre:
en no etzequeiar l'ull mestre,
pagesos, remei no hi ha!

II

Pagesos, etzequeiau
ara que la saba cova;
cada brot vell que tallau
fa tornar l'arbre més jove.

I abans que el feix posi brom
i la llenya se podresca,
agaveillau-la d'un tom
i duis el foguer i l'esca:

Feis-ne un fogaró ben gran
qui crem les terres cansades,
que del gran foc sorgiran
les cullites enyorades!

RECORD DE VALLS

*Adeu o terra de Valls,
terra fresca i regalada
adeussiau clavellers
i violetes boscanes.*

Una tarda en vaig passar,
ai l'amor com m'hi cridavat!

Jo, com un mal esperit,
passava sense aturar-me.

Malhaja el vell tartaner
i malhaja la tartana!

Per haver passat de llis
tenc la vida emmetzinada...

Ara, qui som a ciutat,
gir els ulls plens d'enyoraça.

Sols veig el blanc campanar
i encara el cor se'm traspassa...

*Adeu o terra de Valls
terra fresca i regalada*

prou que ho deia la cançó,
i no haver-la'm escoltada!

Guillem COLOM I FERRA

Mallorca, 1918.

(Del llibre «Jovenilia» a punt de sortir.)

† En Narcís Verdaguer

Ha mort En Narcís Verdaguer. Amb ell desapareix una altra de aquestes fortes personalitats que ha vingut constituint durant anys el nucli transformador de Catalunya. En edats en què havien de conservar encara la plenitud de la vida, la mort ha començat la seva tasca destructora, emportant-se'n, un darrera l'altre, patricis eminents que havien fet la Catalunya d'avui, dels quals tant tenia dret a esperar-ne la Catalunya de demà.

En un cos minat llargs anys per la malaltia vivia l'esperit cultíssim i patriota d'En

Narcís Verdaguer, arborat en un foc d'entusiasme i d'amor a Catalunya. Fins quan ell mateix sentia que les forces començaven a mancors-li, una invocació al patriotisme el decidia a acceptar càrrecs, en l'exercici dels quals pugués fer quelcom per la seva terra. Tota una vida, dedicada a la pàtria catalana, fa ben acreedor a En Verdaguer al record agraït del nostre poble.

Els anys de la seva primera joventut fou en Verdaguer Callís un propagador eloqüentíssim i entusiasta de l'ideal de Catalunya. La seva paraula càlida i vibrant, al servei d'una convicció raonada i apoiada en sòlida cultura, li permeté aixecar les multituds catalanes en esclats d'indignació contra els atacs a la llengua i al dret civil de la nostra terra i amb la clara consciència del sentit nacionalista, amb aquelles ses fogoses propagandes començà l'obra transcendental de decantar aquelles virils manifestacions de protesta, en afirmacions positives d'una personalitat, per anar portant el nostre poble a la consciència del propi ser nacional.

Més endavant fou en la premsa on seguí aquesta tasca. Ell fundà LA VEU DE CATALUNYA que sortí una pila d'anys essent sempre d'ell l'ànima, portant-ne sempre la direcció, amb seny i amor: amb aquell amor a Catalunya i seny polític que demostra també després constantment, els anys darrers de sa existència, en els llocs de confiança a què fou cridat pels vots dels seus conciutadans.

En Verdaguer era, a més, un home d'un enlairat sentit ètic. Esclau del que considerava son deure, era incapaç de doblegar-se, no solament els altres, sinó fins a sés pròpies conveniències, que sacrificava sovint a lo que considerava obligacions de civisme. Model de ciutadans, ho era, al hora, per convicció moral i per amor a la terra.

En Verdaguer ha mort quan encara Catalunya podia esperar molt d'ell. Es una gran desgràcia la de la nostra terra, la de veure morir sos homes eminents, en plena força de vida, quan serveis més grans podrieu encara retre-li.—De «La Veu de Catalunya».

EL CUENTO SEMANAL

LAS GOLONDRINAS

I

Paquito Rivalta, medita filosòficament en su mesa-despacho, cercano al ventanal policromo de su casa de labranza, que dá a la huerta: los zigs-zags de alocadas danzas del vértigo, de ramos giros y de sesgos recortados de las novatas y oscuras golondrinas. ¡Ah!, sus estridentes chirripes, le ponen .. nerviosísimo, como a una señorita de buen tomo...

¡Vaya esto es insufrible! ¡desesperante...! manologuea Paquito; y se levanta paseándose a grandes zancadas por la vetusta es-

tancia, a la par que hunde sus manazas carnosas y velludas, en los rectos bolsillos de su pantalón de pana abotinado...—¡esto se acabó! cojo la escopeta, y...

—¡Pum!—dice Juan el criado, apareciendo por escotillón alzando la trampa de la bodega...—Nada señorito, antes de que cayera una sola... no tendría suficientes cartuchos la granja... déjelas señorito, son... ¡el amor que vuelve...!—

—Si esto te dirá a ti Rosarcete, la zagalona de los labios fresa

II

—¡Rosarcete!—

—¡Juanuco!—

—¡Oye! ladéate hasta el valladar, no sea que el amo nos confunda con las golondrinas...—

—Y ¿que tendria de particular? digo yo...

—No lo digo por eso... es que quiere matarlas, porque... le distraen de sus libros...—

—¡Calla! el cañón de la escopeta. ¡Corre...!—

Un fogonazo y un tiro con... bala.

—¡Dios mio! ilesa, señorita, ilesa...—

—¡Luisa, reconozco que no tengo perdón...!—

—¡Vaya un modo de recibir a las visitas..! primo mio.—

—¡Quien iba a suponer! estos pajarracos tienen la culpa de todo...—

III

—¡Benditas sean las golondrinas, Luisa mia! El drama imprevisto antes caer el telón, terminará en boda, como las comedias antiguas en su final del tercer acto... Sí, el señor campesino se debe a su tierra, y no sorberse el seso con los libros de caballería ciudadanos... yo me empeñaba en ser filósofo y lo he conseguido: presto me doctoraré en la ciencia del Amor mi tema será este: «Las golondrinas...» Léa el encabezamiento:— A las ignotas aves peregrinas del amor y la vida, las desterradas viajeras del infinito, a su paso olean los humanos pesares en el osario de las terrenas miserias, para florecer radiantes en el abril de la existencia...—

Y permítase, el último toque del fragi-cómico sainete:

En este mundo, lector,

todo vuela, danza y gira:

más se le ve en el color

del cristal con que se mira...

Santiago Vilella Crespo de Quirós.

Garbes i Gavelles

Pregàries a Paris

A nostra Dama de Paris s'ha celebrat un triduo de pregàries per França que és estat solemníssim, assistint-hi una gentada immensa, estant la plaça plena dels que no cabien dins la església.

El cadernal Amette ha estat ovacionat al entrar i sortir.

Durant tots els dies no s'interrompé el res del Rossari.

Després de la cerimònia del cap-vespre, el poble estacionat a la plaça entonà el credo.

El pacifistes de l'Ingleterra

En la darrera sessió de la conferència celebrada per membres del partit laborista independent, parlaren alguns coneguts pacifistes. Smillie repetí els seus coneguts conceptes sobre la pau sense aneixions i atacà violentment la premsa de tots els països, calificant la seva conducta de servil. La senyora Snowden entusiasmà l'Assemblea al proposar que el sant i senya de la conferència ha d'esser el crit «d'abaix Lloyd George», afegint que no hi pot haver esperança de salvació pel país ni pel món enter mentre hi hagi al poder homes com ell.

Els francesos fan guàrdia en els Sants Llocs

La Croix publica una interessant correspondència de Jerusalem, comunicant que els oficials que manem el destacament francès, han estat instalats en l'edifici de Nostra Senyora de França, on està instalat també l'alt comissari M. Picot, qui ha posat baix sa custòdia els establiments religiosos de Nostra Senyora de França i l'hospital adjunt de Santa Agna, dels Dominics i dels Pares de Siem. Anuncia també dita correspondència que el general Aillamby ha disposat que el contingent francès faci dos vegades per setmana la guàrdia en els Sants Llocs de Jerusalem i de Betlem.

Llibertat de la Església catòlica a Rússia.

El 26 de Juliol de l'any passat publicà el govern rus el famós decret per el qual cessava la persecució en què havia viscut la Església catòlica sota l'imperi del Tzar. Aquest document serà històric en els anys del Cristianisme: valdria la pena de publicar-lo íntegrament però per sa forma i extensió extractarem lo més interessant. En virtut de dit decret s'autoriza als catòlics per a construir esglésies i capelles i reparar les ja existents, puguent obrir subscripcions públiques per a aquestes altres necessitats del culte. Els Bisbes i Arquebisbes són nomenats per la Santa Seu, d'acord amb el Govern. Els catòlics seglars i eclesiàstics poden fundar escoles segons determinim les lleis per a la ensenyança privada en general. Els Jesuïtes són admesos lliurement a l'Estat segons el Dret comú. Recordaran els lectors enterats que ni tant sols se'ls permetia anar a les Indies per medi del ferrocarril transiberià, i algun tengué de tornar enera a mig camí.

França i el Vaticà.

No ja sorpresa, sinó verdader estupor ha produït entre la radicaleria i franc-masoneria francesa la declaració d'un home de sa significació, de l'història d'odi sense límits a Església catòlica i al Pontificat com Llatzer Weilles. Aquest, sense eufemismes, amb claretat rotunda, acaba de preconizar a França la

renovació de relacions diplomàtiques amb el Vaticà. El lluitador s'ha rendit a la fé. «Inclinem-nos—ha dit en el seu periòdic—davant la realitat. Ens mana aquesta que França torni a estar representada prop del Vaticà. La salvació de la Pàtria ho exigeix, i per a mi, el més radical enemic del Pontificat, la Pàtria és abans que el meu odi a la Religió.

Els malalts en la Guerra

L'Osservatore Romano assegura que, gràcies a les gestions del Sant Pare perquè els presoners italians tuberculosos a Austria, siguin retornats sense necessitat de canvi, tenint en compte que el seu número és molt major que el dels presoners austríacs a Itàlia que es troben en igual cas, el Govern austro-húngar ha acedit a la petició de Sa Santedat, havent-se prè ja mides per a la repatriació dels esmentats presoners. Dos trens de malalts han arribat ja, éssent objecte de gran sollicitud per part de les autoritats i de les poblacions.

L'avenç de L'hora

Per iniciativa del Comissari d'Abastos, el senyor Ventosa i Calvell, el Govern ha decidit avençar oficialment l'hora en tota la Península.

La cosa no és cap novetat, puix aquesta reforma ja fa molt de temps que és implantada a tots els països beligerants i fins pot dir-se que Espanya era una excepció a Europa.

El motiu de l'esmentada reforma de l'hora no és altre que el poder aprofitar més hores de llum natural, reduint, per tant, la producció de la llum artificial, la qual cosa implica un positiu benefici en tots els aspectes econòmics i socials.

L'operació és d'una senzillesa extraordinària i no ha de portar cap mena de perturbació en cap sentit. Tot es reduirà a que a les onze de la nit del dia 14 del mes que som, oficialment, tots els rellotges mancaran les dotze, quedant, de fet, consumada la reforma.

Les petites anomalies que hom pugui experimentar, tendran un caracter purament subjectiu, que res no tendrà que veure amb la vida de relacions socials.

De moment, l'estómac del senyor que té el costum de pendre el vermouth abans de sopar, trobarà que se l'obliga a una preparació que li semblarà prematura, i els ulls del bon ciutadà s'obriran amb alegre astorament en veure que enllà de l'horitzó encara hi ha unes dolces i indecises clarors que era habituat de veure darrera estant dels vidres del seu despatx. Aquest i altres petits inconvenients quedaran de tot solucionats a mitjans maig. Els que n'hauran una íntima satisfacció seran aquells pels quals el matinejar és una victòria, puix durant uns quants dies viuran en la dolça il·lusió d'haver-se llevat una hora abans de la que els marcava el seu reglament.

La reforma, però, té una veritable trans-

cedència, puix cal només considerar l'estalvi que significa el suprimir una hora de llum artificial, estalvi que, evidentment, ha de contribuir a normalitzar el desgavell que a totes les indústries la base de les quals és el carbó, portava la mitava del preuat mineral.

Mallorquines

PEREGRINACIÓN FRANCISCANA DE 1918

A los terciarios todos y en particular a los muy numerosos que desean saber noticias de nuestra peregrinación para el presente año, podemos hoy comunicarles estas agradables noticias.

La fecha de la peregrinación será, Dios mediante, el 12 de Mayo, segundo domingo de dicho mes.

El lugar donde hemos de reunirnos es la Hermita de Nuestra Señora del Rosario de Manacor.

El pueblo de Manacor ha recibido con gran entusiasmo la designación del sitio, y las autoridades así eclesiásticas como civiles han ofrecido todo su apoyo y toda clase de facilidades.

La Compañía de Ferrocarriles hará las rebajas de costumbre y pondrá un tren especial para los peregrinos.

Convenientemente se publicará el programa detallado de la peregrinación.

Los Rdos. PP. Capuchinos, que son este año los que llevan el peso y la dirección de tan importante manifestación católica y franciscana, facilitarán a los señores Directores y a cuantos lo deseen los pormenores y datos que les interesen antes de la publicación del programa, y resolverán las dudas que puedan ofrecerse.

El feliz éxito y extraordinario concurso de los años anteriores nos hace confiar en el buen resultado para el presente, mucho más cuando la peregrinación coincide con el primer Centenario de la invención del cuerpo de Nuestro P. San Francisco ocurrida en 1818, y tiene por otra parte el carácter de una acción de gracias por aparecer en el horizonte de la humanidad los fulgores de una aurora de paz y el de súplica y rogativa para que pronto sea un hecho la paz completa.

Del «Heraldo de Cristo»

Suspensió de LA VEU D'INCA

Amb greu de la nostra ànima nos vèim obligats a suspendre per ara la publicació de *La Veu d'Inca*. I el motiu?... A més de la puja del paper, cada dia més intensiva, nos hi obliga la falta de col·laboració de nostros amics que no porem retribuir. Nostros compatriotes no han volgut fer us de les planes que, lliurement, los oferiem per analiment de la Ciutat dels nostros amors.

Les nostres ocupacions i salut no ens permeten seguir una tasca massa pesada.

No vol dir això, que si venen temps millors i plau a Deu, que no torni sortir el setmanari, tal vegada amb més briu i empena.

Adeu siau!

Noves d'Inca

Dexant de publicar-se avui la VEU, nostros subscriptors tendran dos numeros de regal per haver-se acabat el trimestre a final de març.

Suplicam an els qui encara nos deven l'anyada de 1917 o el primer trimestre de enguany, que facin el favor d'enviar l'import per gir postal o per altres conductes, i no vulguin perjudicar-nos en els nostros interesos.

Els pocs qui nos han adelantada l'anyada, los tornarem els diners, si no disposen altra cosa.

Diumenge es celebrá an el Purg de Santa Magdalena la festa del Pa'n-caritat anunciada.

De bon matí la música «Rotger» es passetjà pels carrers d'Inca, anunciant el comensament de la festa, duguent davant, davant, les joies de les corregudes.

El mati a l'Oratori hi hagué ofici mayor solemne, amb sermó, que digué Mn. Francesc Garau. L'església estava plena de romeus.

Al cap-vespre, a la darrera volta es feren corregudes, molt divertides, per les diferents formes de corre. Mes tart s'armá un ball a l'estil del País amb la música.

La festa fonc molt animada, degut a la moltíssima gent que hi comparagué d'Inca i del pobles de la comarca del voltant.

Quina llástima que els inquers no mos girem més an aquella altura per guarnir aque llloc de comoditats i bellesa.

An el número anterior al donar compte del testament autograf ubert pel jutge d'Inca, nos escapà el nom del testor que fonc D. Francesc Verd (a) Rebut, onclo del Rector de Seuva Mn. Juan Verd; lo que hem volgut fer constar per honra del nom del qui ha deixades nombroses cantitats per beneficencia.

Per segona vegada es estat denunciat an el Jutjat Municipal en Llorenç Beltrán (Es barbò) per falta de consideració i respecte a l'autoridad. La denuncia s'ha feta pel Ministeri Fiscal.

El ministre de la Guerra ha destinades 280,000 pessetes per les obres del Corté d'Inca, que s'han de fer mitjantsant subasta pública.

An el derrer número de la fulla "El Bon Mot", publicat dia 18 de març, hi vèim la crònica de l'Aplec celebrat a Inca en contra la blasfemia. En ella es fa especial menció del granet d'arena que hi aportà el setmanari *Ca-Nostra*, en les seves propagandes.

A propòsit d'això hem de dir que ja es torna sentir per Inca qualche blasfemia, si bé es vé que la majoria de les llengües verinoses, són de gent esterna, dijovers i soldats.

Mes ara nos vé a cap de ploma preguntar ¿Que s'han fet de les conclusions que s'aprovaren a l'Aplec? ¿I aquella festa cultural que s'havia de fer tots els anys, com ha quedat? No seria per demés refrescar aquells grans propòsits i aquelles grans propagandes, quan no fos més que per tapar la boca an els qui venen a tirar-nos pesta.

Demà, diumenge, dia 14, la Secció menoreta de la Congregació Mariana repeteix el drama *San Tarcisio* y la sarssuela *Almas en pena*.

Ajuntament

SESSIÓ DEL 11 DE ABRIL

Es celebra baix la presidència del primer finent Sr. Cortés amb la assistència dels senyors Fiol, Noguera, Martorell, Gelabert, Amengual, Ferrer, Payeras, Morey i Ferrer.

S'aprova l'acta de la sessió pasada i es lletgeixen relacions de jornals fets la setmana passada.

El Senyor Cortés dona compte que rebé la visita del Director de la Estació Enològica de Felanitx, Sr. Mestres, que desitja establir a Inca un camp d'experimentació Agrícola si l'Ajuntament cedeix una cortrada de terra, voltada de paret i paga un guardià de dita finca.

El Sr. Morey s'adhereix a les gestions fetes pel finent Sr. Cortés; i el Sr. Amengual el felicita per la mateixa causa.

S'acorda l'arrendament d'una cortrada de terra a l'Olivar de ca'n Ripoll per el terme de 30 anys, i don Marià Morell, amo de la finca, ha promès donar tota classe de facilitats a l'Ajuntament perque s'implanti el camp d'experimentació.

La comisió d'Obres, diu que ha examinat el pla de la Cortera, i que salvo lo que disposi l'Ajuntament, el troba conforme al fi indicat.

Després de curta discursió per aclarir

detalls s'aprova el pla en principi, quedant la comisió d'Obres en llibertat per porer variar detalls o condicions de la subasta que s'ha de fer.

En vista que la comisió encarregada de cercar casa pel Corté de la Guàrdia Civil no ha pogut trobar lloc per ell, el Consistori acorda posar l'instalació elèctrica al Corté que tenen ara.

El Sr. Cortés sostent la Paraula que va donar de cuidar-se de l'impost de l'instalació, que novament accepta l'Ajuntament.

Es comensa una llarga discursió sobre el permis que demanà el Bal-le per ausentarse de l'Ajuntament per feines.

Pronuncien fogosos discursos en contra, els Srs Gelabert, Reus i Amengual. Dins el cos dels discursos abunda la idea que un bal-le suplent no pot envestir an els molts de problemes que té damunt la taula el Municipi, per que hi ha moltes espines que escabotar i ossos que parlar, i després de tot, pot venir el Bal-le propietari a cullir les flors.

Es demana la renúncia definitiva del Sr. Bal-le o que faci redolar el carro.

El públic es mostra favorable als oradors amb intergeccions i aplaudí diferents vegades.

El Sr. Morey sostent la part oposada, dient que tot lo que faci un bal-le suplent en tendrà la glòria.

El Sr. Gelabert demana la opinió de la presidència.

El Sr. Cortés per tota contestació diu lo següent: Jo, senyors, aqueis vuit dies casi no m'he considerat encarregat de la Bal-leria, aixi és que vaig anar a la festa de Santa Magdalena i no m'en vaig dur la vara. Suplic al Consistori que me donin permis per desancaregar-me perque'm teng d'ausentar de Mallorca per anar a contractar una companyia d'Opera. (Gran rumors i murmulls an el públic.)

Després de nous parlaments queda encarregat de la vara el segon finent D. Bartomeu Payeras.

La presidència aixeca la sessió.

OBRES ESCOLÁSTIQUES.—De tot el material moderníssim per les escoles que està publicant la casa Seix i Barral de Barcelona, s'en trobará existència en aquesta llibreria—Carrer de la Murta, 5, Inca.

MES DE MARIA CASOLA

PREU: 0'40 Centims exemplar

Es ven a les principals llibrerias de Mallorca i en aquesta imprenta:

Carrer de la Murta n.º 5 Inca.

